

Rapport

Klacht

Op 30 augustus 2007 diende verzoeker, namens zijn cliënt de heer B., bij het regionale politiekorps Flevoland een verzoek in om toezending van een aantal documenten op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (WOB).

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Flevoland hem (pas op 10 juni 2008, na tussenkomst van de Nationale ombudsman) slechts twee van de vijf gevraagde documenten heeft toegestuurd.

Tevens klaagt verzoeker erover dat het politiekorps de klacht die hij op 24 december 2007 indiende niet heeft behandeld.

Op 17 september 2007 diende verzoeker, namens zijn cliënt de heer S., bij hetzelfde politiekorps een verzoek in om toezending van een aantal documenten op grond van de WOB.

Verzoeker klaagt erover dat het korps deze stukken, ook na rappel op 16 november 2007, niet heeft verschaft, ondanks de toezegging daartoe op 25 oktober 2007.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker diende namens zijn cliënten (B. en S.) verzoeken in om toezending van een aantal documenten op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob).

Dit deed hij om namens zijn cliënten op te komen tegen bekeuringen die zij wegens snelheidsovertredingen hadden gekregen.

I. Bevindingen

1. Op 30 augustus 2007 diende verzoeker, namens zijn cliënt, de heer B., bij het regionale politiekorps Flevoland een verzoek in om toezending binnen twee weken van een aantal stukken, die betrekking hadden op een snelheidsovertreding, waaronder een kopie van de gemaakte opnames.

Op 11 september 2007 diende verzoeker een bezwaarschrift in tegen het uitblijven van een beslissing op zijn verzoek.

2. Op 17 september 2007 diende verzoeker eenzelfde verzoek in bij dit politiekorps namens zijn cliënt de heer S.

Op 19 september 2007 antwoordde de politie verzoeker dat hij zich tot de officier van justitie te Utrecht kon wenden.

Diezelfde dag diende verzoeker bij de politie een bezwaarschrift in tegen deze beslissing. Grond van het bezwaar was dat de politie weigerde om de gevraagde stukken te verstrekken.

3. Op 25 oktober 2007 berichtte de politie verzoeker (in twee aparte brieven) op de bezwaarschriften in de zaak B. en in de zaak S. dat de betreffende stukken werden verstrekt.

Op 16 november 2007 verzocht verzoeker in beide zaken de stukken alsnog toe te zenden.

4. Verzoeker diende op 24 december 2007 in beide zaken een klacht in bij de politie Flevoland, omdat hij ondanks zijn rappelbrief van 16 november 2007, deze stukken niet had gekregen, terwijl de politie dit op 25 oktober 2007 had toegezegd.

Verzoeker voerde aan dat hij namens B. beroep had ingesteld bij de rechtbank tegen de afwijzing (op 25 oktober 2007) van zijn verzoek om vergoeding van de proceskosten. De politie had in het kader van die procedure in een verweerschrift van 5 december 2007 gesteld dat volledig aan verzoeker was tegemoetgekomen, terwijl dit niet het geval was. De rechtbank was er in de beslissing ook vanuit gegaan dat hij de gevraagde stukken had ontvangen.

5. Op 1 april 2008 wendde verzoeker zich met zijn klacht in de zaak B. tot de Nationale ombudsman. Hij liet weten dat de politie hem op 18 februari 2008 had gevraagd of hij de stukken had ontvangen, waarop hij had laten weten dat dit niet het geval was. Daarna had hij niets meer gehoord.

Op 25 april 2008 legde de Nationale ombudsman verzoekers klacht aan de politie Flevoland voor, met de vraag of deze zaak kon worden opgelost.

Op 29 april 2008 liet de politie aan de Nationale ombudsman weten dat de opdracht was gegeven om alle stukken aan verzoeker te zenden.

Op 16 mei 2008 liet verzoeker weten dat hij nog niets had ontvangen. Op 18 augustus 2008 berichtte verzoeker dat hij op 10 juni 2008 slechts twee van de vijf gevraagde stukken had ontvangen.

6. Op 30 juli 2008 richtte verzoeker zich in de zaak S. tot de Nationale ombudsman met eenzelfde klacht als namens B.

Op 5 september 2008 stelde de Nationale ombudsman in de samengevoegde zaken B. en S. een onderzoek in, en stelde daarbij een aantal vragen.

7. Op 8 oktober 2008 reageerde de (toenmalige) korpsbeheerder op de klachten. Zij zond een aantal documenten in de zaken B. en S. als bijlagen mee. Zij achtte de klacht gegrond.

7.1. Op de vraag naar de reden waarom het zolang had geduurd voordat slechts een deel van de gevraagde stukken werd verstrekt, antwoordde de korpsbeheerder dat de juridische afdeling, als ook het kabinet korpsbeheerder, aan het Verkeershandhavingsteam (VHT) herhaaldelijk had verzocht om de (resterende) stukken aan verzoeker toe te zenden, maar dat hieraan geen gevolg was gegeven. Binnen het VHT bleek onduidelijk te zijn welke stukken wel en welke niet gestuurd konden worden. Hoewel de juridische afdeling er op had aangedrongen om alle gevraagde stukken op te sturen aan verzoeker, en men ook veronderstelde dat dit was gebeurd, was nu duidelijk dat het VHT niet had voldaan aan dit verzoek.

Dit verklaarde ook de wisselende informatie die (in de beroepsprocedure tegen de afwijzing van de proceskosten) aan de rechtbank was verstrekt over het toezenden van de stukken.

7.2. Verder gaf de korpsbeheerder aan dat het VHT opdracht had gekregen om de ontbrekende stukken in de zaak B. zo snel mogelijk aan verzoeker toe te zenden, en dat de stukken diezelfde week nog werden verzonden. Ook in de zaak S. was deze opdracht gegeven. In deze zaak was er sprake van een misverstand bij het Korps Informatie Centrum. Uiteindelijk is dit rechtgetrokken en is het bezwaarschrift in behandeling genomen.

7.3. De korpsbeheerder gaf tot slot nog aan dat naar aanleiding van de klachten van verzoeker was geconstateerd dat er binnen het politiekorps in een aantal betrokken onderdelen te weinig ervaring was met verzoeken in het kader van de Wob. Verzoeken die kenbaar worden gemaakt bij de juridische afdeling werden vaak voortvarend opgepakt, maar bij het betrokken (vakinhoudelijke) onderdeel was niet altijd duidelijk wat precies van hen werd verwacht. Daarom had het VHT nu een duidelijke beleidslijn opgesteld. Bij een Wob-verzoek werd betrokkene via een brief geïnformeerd over de stukken die ter inzage waren gelegd. Deze nieuwe werkwijze bleek goed te werken. Betrokkenen konden ook op het politiebureau langskomen om de stukken in te zien of te kopiëren.

8. Verzoeker liet op 13 oktober 2008 in reactie op de informatie van de korpsbeheerder weten dat hij in de zaak B. dezelfde stukken had gekregen als die hij al eerder had ontvangen. Hij gaf aan welke stukken nog ontbraken. Ook in de zaak S. was dit het geval. Hij verzocht alsnog om de ontbrekende stukken.

9. Op 6 november 2008 ging de korpsbeheerder op de afzonderlijke stukken in. Van een aantal stukken betwistte zij de relevantie. Andere stukken bleken volgens de korpsbeheerder niet te bestaan. Ten aanzien van de video-opname verwees de korpsbeheerder verzoeker alsnog naar de officier van justitie.

10. Op 10 november 2008 reageerde verzoeker op deze informatie. Hij betwistte de juistheid hiervan. Op 25 oktober 2007 was positief beslist op zijn verzoek en waren geen uitzonderingen gemaakt. Ook in de procedure voor de bestuursrechter had de politie de rechter voorgehouden dat alles zou zijn verstrekt. Het korps maakt een burger rechteloos door het verzoek toe te wijzen en vervolgens niet uit te voeren, aldus verzoeker.

11. Op 2 april 2009 liet de korpsbeheerder in reactie op het verslag van bevindingen weten dat zij verzoekers bericht van 10 november 2008 tegelijk met dit verslag had ontvangen. Naar aanleiding van dit bericht was opnieuw navraag gedaan naar de ontbrekende stukken. Zij bleef bij het standpunt dat de klacht gegrond was.

De korpsbeheerder zond de Nationale ombudsman op 7 april 2009 een brief, met als bijlagen een bericht aan verzoeker met een aantal stukken. Volgens de korpsbeheerder waren dit de gevraagde stukken, met uitzondering van stukken die niet bestonden en de videobeelden.

Verzoeker liet op 8 en 15 april 2009 weten dat hij geen video beelden had gekregen, en dat het inmiddels te laat was voor de juridische procedure die hij voerde. Hij ging inhoudelijk op deze stukken in en gaf aan dat ook nu de toegezonden stukken niet de stukken waren die hij had gevraagd. Hij had inmiddels bij het Openbaar Ministerie de videobeelden opgevraagd.

II. Beoordeling

12. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Het vertrouwensbeginsel brengt mee dat een bestuursorgaan gedane toezeggingen moet nakomen.

13. Vast staat dat de politie meerdere malen aan verzoeker heeft toegezegd de door hem gevraagde stukken te verstrekken. Ook heeft de korpsbeheerder dit tijdens het onderzoek aan de Nationale ombudsman gedaan. Verzoeker mocht er dan ook op vertrouwen dat de korpsbeheerder deze gedane toezeggingen zou nakomen.

14. Nadat verzoeker aan de Nationale ombudsman had meegedeeld welke stukken hij nog steeds niet had ontvangen, ging de korpsbeheerder op de afzonderlijke stukken in. Zij gaf aan dat sommige stukken niet blijken te bestaan of niet relevant zijn, of (een videoband) alsnog elders moeten worden opgevraagd.

15. Het is bepaald onjuist om na de gedane toezeggingen alsnog de relevantie van de betreffende stukken te betwisten, naar een andere instantie te verwijzen, of zelfs te ontdekken dat een stuk niet bestaat. De politie had meteen moeten vragen wat precies de bedoeling was en/of laten weten dat niet geheel aan het verzoek kon worden tegemoet gekomen, niet pas na een ongeclausuleerde toezegging dat alle gevraagde stukken worden verstrekt. Wanneer dit was gebeurd, had verzoeker deze weigering in een beroepsprocedure aan de rechter kunnen voorleggen. In de zaak B. heeft verzoeker dit ook gedaan, maar de politie heeft zelfs aan de bestuursrechter laten weten dat alle gevraagde stukken waren verstrekt, terwijl dit niet zo bleek te zijn.

16. Na het verslag van bevindingen heeft de korpsbeheerder alsnog een aantal stukken gestuurd (met uitzondering van de videobeelden, en stukken over een agent die bij het korps niet bekend is). Volgens verzoeker was dit te laat voor de juridische procedure die hij voerde. De Nationale ombudsman constateert dat er verschil van inzicht bestaat over deze stukken tussen de korpsbeheerder, die meent dat dit de gevraagde stukken zijn, en verzoeker, die meent dat dit niet het geval is.

Het is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel dat verzoekers gerechtvaardigde verwachtingen niet tijdig zijn gehonoreerd.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Flevoland te Lelystad, is gegrond, wegens strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

Onderzoek

Op 1 april 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te Beegden, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Flevoland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Lelystad), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Flevoland en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reacties van verzoeker en de korpsbeheerder gaven aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Brieven van verzoeker van 30 augustus 2007, 17 september 2007, 16 november 2007, 24 december 2007 aan de regiopolitie Flevoland.

Bezwaarschriften van 1 september 2007 en 19 september 2007 bij de politie Flevoland.

Beslissingen op bezwaar van 25 oktober 2007 van de politie Flevoland.

Brieven cq e-mailberichten van de Nationale ombudsman van 25 april 2008, 5 september 2008 aan de politie Flevoland.

Brieven cq e-mailberichten van de politie Flevoland van 29 april 2008, 8 oktober 2008, 6 november 2008 en 2, 7 en 15 april 2009 aan de Nationale ombudsman.

Brieven cq e-mailberichten van verzoeker van 1 april 2008, 30 juli 2008, 13 oktober 2008, 10 november 2008 en 8 en 15 april 2009 aan de Nationale ombudsman.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond